

opta: 37è Concurs Literari

Ajuntament del Perelló

obra:

La brevetat del riu

Lema: Un sol batec

En les riberes

la tarda apaga la llum.

En el silenci

l'aigua guanya terreny.

El riu és corrent de fang.

Llera submisa pel trencament
dels còdols ajustats
a l'embolcall prenyat de la ribera.
La traça menuda canalitza el curs
i el cabal, candent, referma la llum.
El riu mesura els espadats
abans de guanyar terreny.
Rendit per la ironia salvatge del silenci
i espaordit per l'esgarip coratjós que porta dins,
salta pels núvols embenant-se el cor.
Parpelles joves el contradiuen.
Paladins de palau l'esbossen.

Sobre les mans blanques,
és corrent de fang sobre aquesta història.
L'obscuritat blanqueja el crepuscle
i un somriure es desarrela amb l'erosió.

Escates fulgents
en la llacuna clara.
Noves espurnes.
S'esfilega la boira,
Xàldigues d'esperança.

S'escapava amb l'últim alè
que el vent decidia donar-li.
El cel blau l'agombolava
i el llast de boira que li queia a sobre
portava perfum de misteri,
soroll d'ales bressolades,
cançons enmig de la son,
records d'esquitxos sorpresos
i silencis en la llacuna clara.

Cantava la font
deixondint el paisatge.
Manyaga aspror.

Raja la font parsimoniosa sobre el zig-zag que dibuixa l'últim
raig de llum del capvespre. L'aigua del riu arrufa el nas i la
pell se li resisteix a les pessigolles. No vol marxar.

Espaiat en el temps, el paisatge es fon pels racons de la seva
aspra pell.

Agonia

La tendresa li fuig de les mans

des de l'empit de la mirada.

Li diu que res és com abans.

L'escarxa encesa agonitza

des de la part més dèbil de la matinada.

Es mofa dels versos estèrils

que naixen en les nits de lluna plena

i de les albares rimades.

Entre els esbarzers, escolta el plor

i el crit que engendra la poesia

que augura sota el cant perdut

i agònic de la melangia.

Tènues remors,

natura puixant.

Aixopluc de silenci.

La nit gronxa sons de llum dins la tènue remor de l'aigua.
Ressona el batec taciturn fins acaronar-me els peus. Camino
descalç sobre el reflex, aixoplugant-me en el silenci. La
quietud i la calma m'envaeixen i em rendeixo als seus braços.

Un món de flaires.

És el bosc bleix de vida.

Batec de dèdals.

Salnitre a l'abis

pàmpols de mans ertes

abocades al daurat fullam

del bosc tardorenc que envolta el riu.

Pètals grocs que traspuen

per cisternes d'aigua.

Rierol cristal·lí

que acompanya el batec del bosc.

Bleix d'il·lusió.

Rec d'aigua cristal·lina.

Reflex d'anhels.

L'aigua em sorprèn a mig camí.

Cau per la paret de la muntanya.

L'asfalt contundent i artificial

que l'home ha construït,

li barra el pas, amb tota l'arrogància

que destil·la el seu poder.

Però ella, rebel, brolla com mai.

Travessa sota els meus peus

i fuig per l'altra banda, fent un rierol

entre els matollars de ginebró.

Als llavis se li entreveu un somriure cristal·lí.

Jocs de riu

Revesseja per la llera
com un joc antic que ningú vol
i cau al buit, fiançant-se
al lligam etern del record.

L'aigua corre sota els peus
i espurneja les rialles en el reflex,
banyant-se entre les roques
cada jorn en morir el sol.

I a la nit, dins aquest riu,
és escàpol del joc del món,
sabedor que neda contra corrent.

I la imatge trista i manlevada
escolta l'estímul de la vall
redreçant-lo al record
de la seva condició,
abisme de cascades,
inhibint-se del present.

El tritlleig del riu
travessava les roques,
ressonava als cims,
rodolava per la vall.
Abisme de cascades

Terra sembrada
de caus i amagatalls.
Resguard de perill.

Comencen, ja, capdavanteres
les torxes de la disbauxa
a arreplegar els ocults deliris
que guardo sota clau.
Les plomes daurades i verdes
de l'au que viu amb mi,
m'ajornen la injusta presència
dels dies de calor i em resguarden del perill.
Un rierol d'aigua bruta
carrega l'arma tèrbola amb foc dejú.
Resguardat de perill,
dispara el crit al tombant de la paraula.

Meandres

Em perdo dins la nit apàtica,
i descabdello un a un
els lligams que esborren la reputació
fangosa que duc escrita a l'espatlla.
Corbat de tant treballar
dins la quietud de les estrelles daurades,
ostento el regne dels folls,
ufanós, com un ou vertebrat
que es sosté en peu enmig del terrabastall..

Capgiro els sons que m'acotxen
per fer-me dormir i clavo l'espasa
a la pedra màgica del regne d'Artús.

Dins l'abisme tot s'hi val.
Tremolós sota la flassada d'estels,
tanco els ulls i discrepo dels somnis
que aquesta nit em toca somniar.

Tan mateix, somnio
dins aquest aiguamoll
on cada vespre aturo el temps
per contemplar la vida.

Guimba el rierol
per la pell de les pedres.
Tritlleig cristal·lí.

Mots explosius
sobre el mirall cristal·lí,
d'un doll d'aigua que fuig
per la pell de les pedres.

L'aire bufa el cel i s'enduu més enllà
les boirines del cor.

La velocitat ens apropa al cim,
i un blau llunyà se m'escapa dels dits.

Grocs i ocres sacsegen
el pas del rierol dins del bosc
i empal·lideixen
sota la nostra mirada furtiva.

I arriba al mar,
amb la brevetat que envolta el seu destí.
Temps que es precipita
en el sòl impermeable on s'ajaça,
deixant al seu pas,
els sediments de tota una vida.
Un meandre dibuixa un revolt
per on s'escolen els dies de tardor.